

יעקב שרת / איש ממאדים גירק, אכלת אותה!

בנפס שלנו, אשר ברוב חסדנו ונדיבותנו ויתרנו עליו, ולא ברכושיהם, אשר החזרנוהו לבעליו החוקיים). אפשר בהחלט להתנגד לשלום, במודע ולא במודע. אבל צריך שהתנגדות זאת תהיה מלווה בכנות גמורה לגבי המשמעות הברורה של שיעבוד עתידה של ישראל לאלוהי המילחמות.

ואם פנינו למילחמה, ולא לשלום, כי אז מדאיגה אותי כתובת היטלראית בירושלים העברית פיא-אלף מקאריקטורה היטלראית בקאהיר הערבית.

מילחמת

מאה שנה

עפר ואפר אני לרגלי לוחמי צה"ל. אבל צבא, ולו גם הצבא המופלא ביותר, הוא צבא, ומדיניות זו מדינית יות, ושני אלה אינם אותו דבר ובחוד על רקע מצב ניצחי של עימות בין מעוט ובין רוב עצום — מצב המכתיב העדר שמץ-סיכוי להשלטת מדיניות המיעוט על הרוב באמצעים צבאיים.

לרמטכ"ל יש תורה או אמונה במילחמת-מאה-שנה בין ישראל וערב, שבסופה הערבים ישלמו עימנו. לי יש תורה או אמונה, שספירת מאה שנות מילחמה אלה מתחילה מחדש כל אימת שאנו או האויב יורים. הקדמתי את „אנו“ ל„אויב“ מפני שאני סבור, כי לנו ראוי להיות זמירים יותר בחשבון ספירת-מאה-השנים, ולוא רק ביגלל שיקולי כוח-אדם.

אני משער, שבאיוח חדר נסתר יושב לו איזה ערבי ומחשב כמה יהודים צריכים להיהרג (במילחמה, לא בתאונות-דרכים) כדי שישראל לא תוכל להמשיך להתקיים. נניח שהמיספר הזה הוא X, ואם כך, אותו ערבי מכפיל את ה-X הזה בשיעור האבידות הישראליות ערבי היחסי, ומקבל מיספר מהדים של אבידות ערביות, שהם תנאי לניצחון ערבי על ישראל.

אם ניחא לדוגמה את הפשיטה האחרונה של צה"ל מעבר לליטאני, יהיה על הערבי שחנדר הנסתר להכפיל את ה-X ב-20 (שהרי לעומת שלושה הרוגים שלנו נהרגו כמאות, שישים ערבים).

אינני יודע אם זה השיעור הממוצע של האבידות. אולי הוא נמוך יותר, ואולי הוא גבוה יותר, אך בסופו של חשבון השאלה היא האם יגיע רגע, שהערבים יהיו מוכנים להקריב על מיובח השמדת ישראל מיספר מסוים מאוד של קורבנות, שברגע זה נראה שהוא גדול מכפי יכולתם הפיסית או הנפשית או שתיים גם יחד.

השאלה שאני שואל היא האם מיבצעים מוצלחים לכאורה של צה"ל, כגון זה שבוצע באחרונה מעבר לליטאני, מקרקים את היצרים ואת החכונות של הערבים להגיע ביום מן הימים לכלל ששון לחקריב את 20X הקורבנות נכרש להם להבסת ישראל, או לחיפה, מדרבנים אותם. אין בפי תשובה, ואני גם יודע שלא אחיה מאה שנה, אמילו נתחיל את הספירה ב-1920.

אבל יש לי איזו הרגשה, שכל ששקטלנו בפלסטטינים 60 קטילות, בוודאי שיבשנו עליהם את חייהם ואת תוכניותיהם המיידיות נגדנו, וככל שאגבי-כך טבלו בחורינו באש ולימדו ידיהם קשת בקרב פניס-אל-פניס, גם התחלנו לספור מאה מהתחלה.

והנה, בעוד שלנו אולי זה לא איכפת, נראה שגם לערבים לא. על הפשיטה המוצלחת, שמשום-מה נתלוצץ תה בהפעלת מטוסים, נענינו במטחים לא-צלחים של קטיושות, „קטיושות“? הצהיר ראש-משלתנו נחרצות, אבל לא במשכנע — יותר מדי הצהרות נחרצות שלו הובדו באחרונה, לרבות איש יוקי-הביטחון — „דעו לכם, קטיושות, כי על כל קטיושה נגיב!“ ובכן, הגבנו (ואני מתאר לעצמי איזו תגובה היינו מגיבים, אילו הפילה איזו קטיושה שרה אחת מראשו של יהודי בגליל העליון), ויש להניח כי הפעם, שלא כבפשיטה, הפצות מן האוויר לא הבחינו בין לוחמים ובין נשים המטוסים, וחוזר חלילה, לפי המירקס הידוע, אשר, אם איני טועה, הופסק בעבר באולטימטום אמריקאי, בוודאי יופסק שוב. ושוב. ושוב.

אוי, אבל זוכרים גם את קרונושטאט! ועכשיו גדאנסק! גירק, ברזניב, אתם אכלתם אותה — מי יתן וכל פולני נימרוד אשל ולפחות יהושע פרץ בגרונוכם.

אף אחד לא קם

מה כבר לא נאמר על מה יותר טוב: „חוקי-ירוש" לים — יוק שגירוינות" או „יוק ירושלים — חוק שגירוינות"?

נדמה לי שלא נאמר, כי ההתייצבות המרשימה של הכנסת בעדו — בגין, פרס וכלי-השאר — מעידה על הצורך הנפשי העמוק שלנו להתגרות בתידלון. זוהי כנראה דרך הישראלית להוכיח לעצמו שהוא חי — דרך משונה מאוד, אבל גם אופיינית. דרך חולנית מאוד, אבל גם מוכרת בעולם הפסיכיאטרית. שר חוצנו השמיעי קבל עולם ומלואו דברים כמת-להמים במסיבת-עיתונאים שחברה לו יחידו בירושלים בירת מחזורי חורבן ותקומה: „מי חוץ מאיתנו יקבע לנו את בירתנו?" זקק מנהמת לבו. שר-חוץ נכבד! אתה יכול לזעוק כאוות-נפשך, אבל האם עולם הצביעות והזנות של הנפס יאזין לך? לא! הוזה אומר, שעולם הצביעות והזנות הזה הוא ממשות, לא דמיון, ובממשות הזאת, במציאות הזאת צריך להתחשב, צריך להתמודד כדבר נתון. ולהתמודד, יקירי, זה לא לקלל, ובוודאי לא לעשות מעשים שכל-כולם לרועץ. דויד הכהן, שגירי-בתולים בבורמה, פורץ-דרך מתוס-כל לסין, יו"ר ועדת החוץ-הביטחון, התבטא בימים אלה בצורה מהרירה באחת ממועצות „העבודה“. הוא איזכר שמות של מדינות, פשוט נעלמו לעינינו מן המפה. משה שרת, שר-חוץ, ראש-משלה, הביא ביומנו את הסיפור הערבי על הקוף שליפק וליקק פצירה, וחשב שהדם הניגר מלשונו הוא עסיסה הטעים — „עד אשר כלה ומת“.

ואני שואל פה בגלוי: איך זה יכול להיות, שלפחות במישר-החוף, על מלטהו שבירושלים שבויית-„התחייה“, ועל רוב שלוחותיו ברחבי תבל, לא קם איש אחד ואמר: „את האיוולת הזאת, את הפשע ההיסטורי המחריד הזה אני לא מסוגל, להסביר. בגין, שמי, שמאלבין, הורביץ ושות' — אתם, תסבירו! אני מתפטר!“

המושיע

רוכב שוב

אליהו שפייר, המושיע הלאומי הדרוש, שעוד לא הגיע קרוב אבל בוודאי יגיע רחוק, קיים את מאמרו „דרושה: מילחמה בפטרודולרים“ („ידעות אחרונות“ 19.8.80) במלים המפוצצות והמבטיחות הבאות: „כך, או כך, עלינו להבהיר בלשון חד-משמעות מדיניות המערב, כי לא יהיה זה מן התבונה לדחוק את ישראל למבול ללא מוצא, וכי בשום מיקרה לא נהיה אנו שה לעולות כדי שלהן יהיה דלק זול לחימום בחורף ולמיזוג-אוויר בקיץ.“

להתראות בפניה, עלייד המחלבה, בשעה שש אחרי המילחמה במדינות המערב.

כל העולם

שונאיו

קאריקטורה היטלראית בעיתון מיצרי החרידה אותם מריבצם. „אהא! אמרנו לכם? הם שונאים אותנו, אחת דתם להשמידנו!“

איש אינו יודע איך כל זה יסתיים, אך קודם כל מנקרות השאלות איך כל זה התהווה ומה משמעותו. אפשר לשער, כי בדו"ח מס' 1 של שירות-הביטחון נאמר, כי יד סוכן זו היתה בדבר, אבל השליט החכם בוודאי שאל את עצמו למיקרא הדו"ח הזה: „כפתור ופרח, אבל מדוע הסוכן הזה הצליח כל-כך בעייתי ובמיקום פעולתו? אין זאת, כי הקרקע היתה בשלה מאוד להתרחשות שכזאת!“ ועובדה היא עובדה — בוקר אחד קמים אנשים והנה הם מתקוממים נגד שילטון שונא, מגשימים את הירחוריהם, את יחסם כלפי בידיעה ברורה, שהדבר עלול לעלות להם בנחלי-קה להם תחושת-יחידו ההמונית.

העדר הממושע, הצייתני, העושה יסיונם דרכו אל האפר בדייקנות כדי ללחץ קצת עשב על מנת לחזור ולהחלב, הופך בבת-אחת למרדני ומשתולל, מפתיע בוודאי קודם כל את עצמו, אבל לא פחות מזה את הרועים מאבדי-השליטה ואת הבעלים-המעסיקים. כן, זה תמיד בא בהפתעה, אף כי באיזה תיק נשכח, שנתחב בתחתית הערימה, חוקה שמונה גם דו"ח שהזהיר מפני הבאות, שהגדיר במונחים בוטים את הפער המתרחב והולך בין „אנחנו“, „הם“ ומאיים ב„התפוצצות“.

הסיט הזה של השליט! לדעת יסיונם, שעושה, שאתה הנישב לך בוטח בארמון או במצודה או בלישכה מוגד פיתאום — שמוס'מה זה תמיד בא פיתאום, כמו היירות האלה, שתמיד נפתחות פיתאום, „ללא אזהרה מוקדמת“ — להתפוצצות של מרי-המונים, שהשד יודע איזה אופי תלבש, התפוצצות ששום צעדי-מנע מוקדמים של צנזורה ושטיפת-מוח והפרידו-משול ושיחוד ומעקב והפחדה והשתלה ועמלם ומישפטי-ראווה — כל מיני הגזר והמקל — לא יוכלו לה!

כן, זה כבר קרה לא אחת בהיסטוריה, במקומות שונים, בצורות שונות, בעוצמות שונות והשפיע נחרצות על המלכה. בזמן הזה — אמש בטהראן, היום בגדאנסק, מחר ב... — ראו הוזהרתם!

איך אומרת העגה הקומוניסטית? „חברים, הבה נהיה יותר קונקרטיים!“ אז קודם כל, נציין את העובדה המעניינת של קיום היד הנעלמה של האירוניה ההיסטורית, או של הצדק הטבעי, או מה שזה לא יהיה, כלומר כן יהיה, המשתקפת בכך שכאשר אתה יושב בקרמלין, שם לאורך הצלע הארוכה של מלבן הכיכר האדומה, ובוטע „בעיטה אפגניסית-אנית“, אתה מקבל, ככה מאחור, „בעיטה פולנית“.

להיות בעל-בית על כל-כך הרבה אנשים זה לא כל-כך פשוט. להיות המעצמה הקולוניאלית האחרונה עלי-אדמות — אחרונה משום היותה אימפריה יבש-תית ולא ימית; האל שסחיים סופחו לו הרחק מעבר לימים, בכוח הצג, אלא נכבשו שעל-שעל עליידי פרשים קוואקים בימי הצארים, וטנקים בימי יורשיהם הקומוניסטים — זה עסק מורכב ומסובך: אתה שובר את המתקוממים בכוח הזרוע — השפת את עצמך כשליט אכזרי דחוי, וזורע נגדך ורעי-שונאה חזרים, אשר בוא תבוא שעת נביטתם; אתה מוותר למתקוממים — איבדת את חישובי שליטתך בהם, ובכל דומיהם המת-פללים לשעתם. לא, זה לגמרי לא פשוט לשלוט באנשים.

הפולני האלמוני הזה, מה איכפת לו היסטוריה, מה איכפת לו גיאוגרפיה, מה איכפת לו אידיאולוגיה? הוא רוצה להיות כמו בן-אדם. רוצה ללכול ולהתלבש ולנסוע ולבלות. נכון, גם לעבוד, לעבוד קשה, אבל לא להחלב — ולא להיות חיץ אנושי בין מוזרח ומערב. לשווא תטען לו בגזירה היסטורית, גיאוגרפית, פוליטית, לשווא תצויר לפניו את המפה — מזה רוסיה הענקית ופלישותה המוכחת מן המערב, ומזה המערב, אשר עבס קיומה, ובוודאי תעמולתו השירה והעקיפה, מהווים איום על מיישרה העריץ, ועל כן גם המבולה ומתנגון ומשתרין בחגורות-ביטחון ועויות מדינות-חסות מוכנעות. יום אחד הוא קם.

כן, פולני שלי, אתה נתקעת לך שם בתווך בין מוזרח ומערב, על דרך המלך למוסקבה, ויש לך חוצפה לרצות להיות חופשי, אדון לחיך? לשלול את מצב בן-הערוכה-הגיאוגרפי שבו נלכדת, לשרות עם שר העולם, שחזר ועשה מארצך למעמך קניצות סלטריות? כל הכבוד לך! אתה סלאווי (SLAVE) אבל לא עבד. אתה קאתולי, אבל לא ביוגטי, כאחיד הרוסי. תרבותך, הי-מנטליות שלך תמיד ינקו ממעינות המערב, לא כאחיד הרוסי שלמד שיטות שליטה מן הטטרים. אתה טעמת טעם חופש וטעם ריבונות לאומית, ותודעתך מושבצת התקוממויות והתמרדויות מדור דור. הצרה היא שהרוסים, אחיך, עדיין מפגרים בחשכת ימי-הביניים שלהם, ופשוט אינם מסוגלים להבין אותך, והמערב לא יעז לעזור לך ממש, ולאפיוור אין אגודות. אתה לבדך. — והלב הומה לך.

מדוע דווקא הימאים? האם מפני שאיתני הים מחשלים אותם כל-כך? האם מפני שיש להם אשנב הצצה אל העולם? בעולם הקומוניסטי, בכל אופן, שמור לימאים כן גבוה מאוד בנן פסלי-המהפכנים. זוכרים את „אורורה“?